

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

CHRISTINE
MERRILLOVÁ

Nepřístupný lord Danforth

CHRISTINE MERRILLOVÁ

NEPŘÍSTUPNÝ LORD
DANFORTH

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

že to na anglických panstvích v 19. století nebylo jednoduché, není asi žádným tajemstvím. Navenek pozlátko, majetek, plesy, společnost v nákladných róbách... ale skutečný život byl zpravidla jiný.

Stejně tak pro hrdinky historických příběhů, které jsem pro Vás připravil na březnové dny.

Christine Merrillová, s jejímiž knížkami se v této edici setkáváte už od roku 2010, napsala Nepřístupného lorda Danfortha, který si na debutantském plese vybere dívku, ale ta o něj nestojí. Ve společnosti o něm totiž kolují zvěsti, žež ji vyděsí! Jenže láska je mocná čarodějka a Abigail nakonec zjistí, že nic není tak, jak si myslela...

Závěrečná část z minisérie Nevěsty z Nemanic Manželství na dálku je od Marguerite Kayeové, jejíž první romance v českém jazyce vyšla už v roce 1993 a od té doby jste si od ní mohla přečíst jedenáct knížek včetně této tetralogie.

Přeji Vám krásné dny plné slunce a jarní energie.

S láskou

Váš Harlequin

Christine Merrillová

NEPŘÍSTUPNÝ LORD DANFORTH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Brooding Duke of Danforth

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Christine Merrill
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7544-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7545-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7546-0 (PDF)

PROLOG

„To jsme opravdu neměli jinou možnost, než strávit večer tady?“ Podupávání nohy lady Beverlyové ani trochu neladilo s rytmem hudby. „Nevábné občerstvení, příšerný tanec a ještě horší společnost. Tohle je nejnudnější večer, jaký si umím představit.“

„Nemusela jsi se mnou chodit, Lenoro,“ opáčil Benedikt Moore, čtvrtý vévoda Danforth. „Ale jak mi neustále připomínáš, je načase, abych se oženil. Zajíci se chytají na poli a ryby v potoce. Když si člověk hledá manželku, jde k Almack's.“

„To je pravda,“ našpulila Lenora rty. Zamyšleně se na Danforthu podívala. „Říkám ti to už léta. Proč ses najednou rozhodl poslechnout?“

„Vzhledem k rodinné historii bych na výběr životní družky a ženění nemusel mít dost času.“ *Nebo přítelnosti.*

Benedikt to nahlas neřekl, ale pokaždé, když si vzpomněl na poslední rok života svého otce, napadlo ho, že i on může své dny zakončit nesrozumitelným blábolním na nemocničním lůžku.

„Ty jsi úplně z jiného těsta, než byl tvůj otec,“ namítla Lenora. „Nemáš sklon k přejídání ani k výbuchům zlosti. Spíš naopak, Danforthe, lidé o tobě

říkají, že jsi emočně plochý. Pochybuji, že budeš mít sklon k apoplexii, byť v pozdějším věku.“

„Možná ne,“ souhlasil Benedikt. „Ale když zemřel poslední Danforth, byl jen o tři roky starší, než jsem teď já. Titul mám polovinu svého života. Je načase, abych si zajistil nástupce.“

„Samozřejmě. Já si jen nedokážu představit, že by ses dal dohromady s některou z přítomných dívek,“ utrousila Lenora kriticky a zamračila se. „Všechny jsou příliš...“ Pohrdavě mávla rukou. „Ach bože. Z toho neustálého chichotání mi trnou zuby.“

„Když jsem poznal tebe, chichotala ses způsobem velmi okouzlujícím,“ poznamenal Benedikt.

„Bylo mi tehdy *dvanáct*,“ připomněla mu Lenora. „A tobě bylo deset, a nebylo těžké tě okouzlit.“ Udělala další rozmáchlé gesto vějířem. „Toho otravného zvyku chichotat se každé pitomosti jsem se zbavila dřív, než mě uvedli do společnosti.“

„Bylo to s tebou opravdu k pláči,“ souhlasil Benedikt. „Vůbec se mi tě nepodařilo ohromit. Vzhledem, ani titulem.“

„K přitažlivosti ti tenkrát něco chybělo,“ odvětila Lenora s láskyplným úsměvem.

Jestli tím nedostatkem bylo deset a půl roku navíc, pak právě v jejich očích dosáhl dokonalosti. Na spáncích už tu a tam nacházel první prošedivělé vlasy.

Benedikt se rozhlédl po místnosti a po letošním zástupu debutantek a snažil se pro ně vykresat v sobě alespoň jiskřičku nadšení. Jenže Lenora měla pravdu. Všechny byly příšerně mladé. A uchichotané.

Na druhou stranu, okouzlit tyto slečny, na rozdíl od Lenory v jejich věku, nebude nic těžkého. Vlastně se mu to zdálo až protivně jednoduché. Když s nimi mluvil, viděl v jejich očích víc chamtivost než zájem.

Chtěly klenotnici se šperky Danforthů a otevřené účty na Bond Street, kde by se jim majitelé obchodů klaněli a podlézali *její milosti*. Chtěly sedět u nejlepších stolů v Anglii a cestovat po Evropě – a on byl jen prostředkem k dosažení jejich cílů.

To vědomí bylo nekonečně deprimující.

„Pokusil ses alespoň s některými z nich promluvit?“ zeptala se Lenora a znovu kritickým okem hodnotila hloučky dívek. „Nemůžeš být málomluvný jako obvykle. Ačkoli je jisté, že tvou nabídku každá z nich přijme, bylo by dobré vědět, jestli tvá vyvolená například nešíšlá.“

Povzdechl si.

„Kdybychom my pánové měli seznamy tanečních partnerek, byl by ten můj beznadějně plný. Mám jinou partnerku na každý tanec, a to bez jediné přestávky až do svítání.“

„Tanec není tak dobrý jako nerušená konverzace,“ namítla Lenora a znovu našpulila rty. „V této tlače-nici je to ale pravděpodobně to nejlepší, v co můžeme doufat,“ připustila neochotně.

U dveří na opačném konci místnosti nastal rozruch. Nějaký tmavovlasý muž, už od pohledu zbohatlík, se dohadoval s lokajem, protože jim do přísné jedenácté hodiny, kdy mohli jako příslušníci nižší společenské vrstvy vstoupit do sálu, zbývaly ještě dvě minuty. Jakási žena po jeho boku, pravděpodobně manželka, v šatech nazdobených tak, že by se daly nazvat křiklavými, zou-fale prohledávala svou příruční taštičku. Zřejmě se sna-žila najít vstupenky, které by jim umožnily vejít dříve.

Po chvíli hledání přece jen uspěla a jen několik vteřin před jedenáctou je podala lokaji. Manželé konečně prošli dveřmi a umožnili tak vstoupit do sálu i debutantce, kterou doprovázeli.

Při pohledu na ni se Benediktovi zatajil dech. Tohle musela být odpověď na jeho modlitby, protože dáma, která je následovala, byla učiněná bohyně. Ve svých dvaatřiceti letech by měl být moudřejší, než aby si vybíral manželku podle vzhledu, ale byl opravdu takový hřích, přát si vysokou ženu se ztepilou postavou, obrovským a tmavým očima, alabastrovou pletí a vlasy černými a lesknoucími se jako havraní perutě?

Fyzická dokonalost by však nebyla ničím bez potřebných povahových rysů. Benedikt nebyl zas tak pošetilý, aby na to při pohledu na neznámou krásku zapomněl. Ostatní dívky v místnosti žasly nad vším, co se dělo okolo nich, a byly vzrušené až téměř k vytržení. Vypadalo to, že se jednoduše nedokážou přestat chichotat a poposedávat si, že se na rodiče, své taneční partnery i na sebe navzájem neustále šklebí. Štěbetaly a poletovaly po sále jako hejno pestrobarevných ptáků.

Dívka ve dveřích byla jiná. Náznak úsměvu na jejích rtech nepůsobil ani unaveně, ani nejistě. Byl zvědavý, ale bez většího očekávání. Když pohledem přelétla místnost a přítomné hosty, nepatrně pozvedla jedno obočí, jako by se sama sebe ptala: *Je tohle opravdu všechno, co se u proslulého Almacka děje?*

Tím jediným pohledem uviděla své okolí ne takové, jaké by si ho přála, ale takové, jakým skutečně bylo: špatně udržovaným shromažďovacím sálem, který páchl zoufalstvím.

Posměšný záblesk se jí z tváře vytratil tak rychle, jako jím přeběhl, a na rty se jí vrátil zdvořilý úsměv. Byla příliš dobře vychovaná, než aby se vysmívala poctě, která ji sem přivedla, nebo aby kazila zábavu ostatním. Naklonila se, aby ukonejšila matku, která

už už omdlévala kvůli domněle ztraceným pozvánkám, a dovolila rodičům, aby ji představili patronkám.

„Všiml sis příchozích?“ šfouchla Lenora Benedikta do paže.

„Přinejmenším jednoho z nich,“ připustil.

„Zavři ústa, Danforthe. Vypadáš jako leklý pstruh.“

Okamžitě poslechl.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Pan John Prescott, jeho manželka a dcera Abigail. Prescott je vnukem zchudlého baroneta a jeho žena dcerou měšťana s penězi tak novými, že je z nich ještě cítit inkoust.“ Zvedla k očím lornon, aby si mohla příchozí lépe prohlédnout. „Paní Prescottová nabyla dědictví teprve nedávno, což vysvětluje, proč se jejich dcera objevuje na veřejnosti tak pozdě.“

Naopak. Objevuje se právě včas. Rok nebo dva po dvacítce umožnily té pozoruhodné dámě vyžrát v kráse a probudily v ní právě onu vyrovnanost, kterou Benedikt u budoucí vévodkyně hledal.

Nebo byla dokonalá odjakživa.

„Má už slečna Prescottová nějaké nápadníky?“ zeptal se a snažil se předstírat, že mu na odpovědi vlastně příliš nezáleží.

„Zatím ne,“ odvětila Lenora a spustila lornon. „Rodinné konexe nestojí za řeč a rodiče jsou... ob-tížní.“

Benedikt přešel toto tiché varování bez poznámky a soustředil se na potěšující nedostatek konkurence. Ta skutečnost by ho neměla tak moc vzrušovat, ale vzrušovala. Pravděpodobně existoval milion důvodů, proč by si měl dát s rozhodováním na čas, a to i bez ohledu na Lenořino varování. Tu dívku vůbec

neznal a jeho samotného při několika příležitostech upozorňovali, že nepatří k mužům, s nimiž se snadno vychází.

Třeba se k sobě vůbec nehodí.

Zíral na ni, jako by neměl žádné vychování. Dívka jeho pohled vycítila a náhle se na něj podívala se stejnou neskrývanou zvědavostí, jakou projevoval on jí. Benedikt poprvé za celou věčnost ucítil, jak mu ztěžkl žaludek. Jako by padal z velké výšky a nebyl si jistý, jestli to přežije. Nebýt železného sebeovládání, k němuž ho vychoval náladový otec, prozradil by ten odporný příval krve do jeho tváře všem přítomným, že ho zaujala.

Až dosud se domníval, že je příliš rozumný na to, aby věřil v lásku na první pohled. Avšak ti, kdo tvrdili, že existuje, museli cítit něco velmi podobného tomu, co teď prožíval on. Byl to nečekaný oboustranný zájem, který neměl nic společného s jeho titulem nebo jejím rodokmenem. Když se jí podíval do očí, cítil, že se mezi nimi vytváří pouto, které by se časem mohlo stát nezničitelným.

Znovu odvrátil pohled, aby se uklidnil. Když na ni bude přes celý sál zírat jako idiot, nikam se nedostane. Stačí jen přejít místnost a požádat lady Jerseyovou, aby ho představila.

Než však stačil udělat jediný krok patřičným směrem, zahrála kapela úvodní tóny skotského tance a za rukáv ho zatahala jeho první taneční partnerka.

Usmál se na ni a v duchu proklel svůj brzký příchod i svědomitý plán vyzpovídat všechny dívky, které se tu dnešního večera objeví.

Teď, když konečně přišla ta, která ho skutečně zaujala, mu nezbyval na setkání s ní čas. Přestože by to milerád udělal, nemohl se obrátit zády k slibům,

které dal všem těm štěbetajícím debutantkám. Pro něj ty jednotlivé tance nic neznamenal, obzvlášť po příchodu dokonalé slečny Prescottové, ale pro ně to bylo něco docela jiného.

Nabídl dívce po svém boku rámě, krátce se jí omluvil za chvilkové rozptýlení a odvedl ji na parket. Doufal jen, že si nevšimla, že jakmile mu to kroky tance dovolily, kradmo pohlédl na Abigail Prescottovou. Hraběnka ze Seftonu jí právě představovala celý zástup džentlmenů, které patronky považovaly za vhodné nápadníky mladé dívky; o odhadované ceně slečny Prescottové na sňatkovém trhu nejlépe vypovídala skutečnost, že jí nebyl představen nikdo významnější než baron. Kdyby o ni projevil zájem Benedikt, snadno by předstihl všechny ostatní nápadníky.

Anebo také ne.

Když se na něj slečna Prescottová při svém příchodu podívala, nebyla v jejích očích žádná dravost, jakou obvykle vídal u dívek, které byly od narození vedeny k tomu, aby se ucházely o muže s co nejvyšším postavením. Věnovala mu jen jeden krátký, zamýšlený pohled, a pak se odvrátila. Po zbytek večera už na něj ani nepomyslela.

Ostatní dívky v místnosti se zoufale snažily upoutat jeho pozornost na delší dobu, než jakou jim vyměřil jediným tancem. S každým novým jich bylo o jednu víc; mávaly svými kapesníčky a usmívaly se na něj. Když kolem nich procházel, pokoušely se zachytit jeho pohled a dávaly mu najevo svou úctu.

Slečna Prescottová si ho však nevšímala. Její přehlížení bylo pro Benedikta zajímavější než ten nejtoužebnější flirtující pohled. Nebyl zvyklý, že ho někdo přehlíží.

Ji na oplátku přehlížela celá společnost.

Tančila jen dvakrát. Prvním tanečním partnerem jí byl lord Blasenby, vyhlášený hulvát. Když stáli na konci řady tanečníků, Benedikt ji pozoroval, jak trpělivě přikyvuje nesmyslům, které na ni chrlí. Nedala ničím najevo, že se nudí tak, jak se pravděpodobně nudila. Když však tanec skončil, Benedikt si byl jistý, že se jí hrud' zvedla v úlevném výdechu.

Téměř o hodinu později stanula k tanci znovu, tentokrát s Andrewem Killianem, nejhorším tanečníkem Londýna a obvyklým tanečním partnerem těch nejošklivějších starých panen a dívek, které byly příliš bezvýznamné, než aby někoho z džentlmenů zaujaly.

Po tomto tanci se posadila zpět na své místo. Matka jí stála po boku a otec se procházel opodál. Společnost si jich nevšímala – s výjimkou Benedikta, který je dál bedlivě sledoval.

Slečna Prescottová si vzala dvě sklenky citronády, ale kousek dortu nedojedla. Soucítit s ní. Byl jako obvykle suchý a bez chuti. Po chvíli k ní zamířil další džentlmen, ale zdálo se, že si to rozmyslel a odvrátil se dřív, než k ní došel. Benedikt předpokládal, že je to kvůli chování jejího otce; bojovně podmračená tvář pana Prescottta by s výjimkou těch nejhorlivějších nápadníků vydělala pravděpodobně každého.

Jak večer plynul a bylo čím dál jasnější, že jeho dcera nemá úspěch, jaký očekával, zhoršoval celou situaci tím, že všechno a všechny okolo sebe propaloval pohledem. Jako by pro něj byla nedostatečná pozornost společnosti osobní urážkou.

Paní Prescottová působila rozechvěle. Benediktovi se zdálo, že se dokonce třese, ale její dcera odolávala

otcovu hněvu s dámským stoicismem. Úsměv měla neměnný a vějířem klidně pohybovala do rytmu hudby.

Benedikt se přiměl i nadále usmívat na svou nyníjší partnerku, přestože se mu rty stahovaly znechucením. Jestliže se dívčin otec takto choval na veřejnosti, doma byl pravděpodobně ještě horší. Obdivuhodné sebeovládání slečny Prescottové muselo vycházet z každodenní zkušenosti. Benedikt si překvapeně uvědomil, že by byl raději, kdyby si podobnou dovednost nikdy nemusela osvojit. Odjakživa nesnášel tyrany, ale ještě víc nesnášel muže, kteří terorizovali vlastní rodinu.

Figury tance jej zavedly dostatečně blízko k sametovým lanům oddělujícím taneční parket od míst k sezení, takže zaslechl útržky něčeho, co by se dalo označit za rodinný rozhovor, kdyby to pro projev pana Prescottta nebylo příliš vzletné označení.

Mnohem přesnější by bylo *nadávání*.

„Kdybyste se tak dlouho neoblékaly, mohly jsme dorazit včas. A pak...“

Jeho hlas zanikl, jak Benedikt postoupil kupředu, aby uchopil ruce své partnerky. Obkroužili jeden druhého a pak se vrátili zpět.

„Ztratit vstupenky a nechat mě koktat u dveří...“

Benedikt provedl další taneční figuru a vrátil se.

„Tyhle šaty stály pěkný balík.“

Znovu postoupil kupředu, aby se dotkl dlaněmi své dámy. Pak protančili řadou ostatních tanečniců tam a zpět, takže měl čas se několikrát zhluboka nadechnout. Bylo nadmíru vulgární stěžovat si na cenu dámských šatů, obzvlášť, když peníze, kterými je Prescott zaplatil, pocházely z věna jeho manželky. Každý věděl, že dámská sezóna je drahá záležitost, ale dobrá partie tu cenu více než vynahradí.

„A jaké jsou dosud vyhlídky?“

Tak to už byla do nebe volající nestoudnost. Jeho dcera se při své zřejmě první návštěvě sňatkového sálu v Londýně chovala pozoruhodně klidně a vznešeně. Prescott však očividně očekával okamžitý úspěch, ačkoli i náhodnému pozorovateli muselo být nad slunce jasnější, že jeho nedžentlenské způsoby případné nápadníky odpuzují spolehlivěji než společenské postavení rodiny.

Když se Benedikt v tanci znovu otočil, uviděl, jak se paní Prescottové chvějí rty, což byla pravděpodobně předehra k slzám. Pokud se tu veřejně zhroutí, stanou se Prescottovi tučným soustem pro všechny přítomné klepny přinejmenším na dva dny. Nezdálo se však, že by se s tím někomu v sále chtělo něco udělat. Zřejmě byli všichni přesvědčení, že se jich to netýká.

V Benediktovi se vařila krev, protože nesnášel, když kvůli náladám arogantního muže trpěli nevinní. Jak ale nejlépe zasáhnout, aniž by k Prescottovým přitáhl další nevítanou pozornost?

Usmál se. Za minutu nebo dvě tento tanec skončí. Až svou současnou taneční partnerku odvede na její místo, bude v ideálním postavení, aby mohl zasáhnout, aniž by musel přebíhat celý taneční sál.

Ocitne se totiž v blízkosti patronky, takže bude působit zcela přirozeně, když ji požádá, aby ho nově příchozím představila. Ze zkušenosti věděl, že i ten nejzatvrzelejší tyran se v přítomnosti peera začne chovat slušně. Seznámení s vévodou, byť by šlo jen o krátké setkání, by navíc v očích celé společnosti zvýšilo hodnotu slečny Prescottové a zajistilo by jí, že až do konce večera nebude muset sedět u zdi jako doposud. Ba co víc, bude mu za jeho džentlenské

chování vděčná, takže bude mít mnohem lepší výchozí pozici, až ji později v týdnu navštíví.

Dalším tanečním krokem se vrátil na místo, kde mohl pokračovat v odposlouchávání. A v té chvíli také poprvé uslyšel dívčin hlas, zvučný alt, který prořízl tirádu pana Prescottta jako nůž namočený v medu.

„Otče?“ Starší muž ze sebe vydal tiché varovné zavrčení. „Matka se za chvíli rozpláče. Jestli ji okamžitě nepřestaneš peskovat, udělám scénu, kterou si bude pamatovat celý Londýn.“

Benedikt ucítil, jak do něj jeho dáma šfouchla. Byla to připomínka, že uprostřed tanečního parketu se člověk nezastavuje, aby poslouchal cizí hovory. Spěšně provedl potřebné kroky a vrátil se zpět.

„Možná záchvat. Nebo posedlost démonem. Až skončím, budeme mít zákaz vstupu i jinam než jen k Almack's. Žádný muž v Anglii mě nebude chtít.“

„Toho se neodvážíš.“

„Chceš to vyzkoušet?“

Benedikt se v duchu ušklíbl. Nakonec jeho pomoci nebude zapotřebí. Abigail Prescotttová byla na záchranu své velké noci a ochranu sebe i své matky vybavena lépe, než to na první pohled vypadalo.

Benediktova nynější taneční partnerka se na něj zářivě usmála. Byla přesvědčená, že je uchvácený. A on skutečně byl. Vévoda Danforth právě našel svou vévodkyni.

PRVNÍ KAPITOLA

O tři měsíce později...

Abigail Prescottová stála ve vstupní hale panství Comstock a hleděla na kaluž špinavé vody, která se jí tvořila u nohou. Dokud ji neznečistily kapky dešťové vody smíchané s blátem, kterým jí nasákla sukně do výšky několika centimetrů, byla dokonale upravená. V duchu si povzdechla.

Když už nic jiného, byl tento výjev skvělou metaforou jejích dosavadních vztahů se šlechtou. Jak se zdálo, nedokázala ji nic jiného než špinit. A její matka ji zas nedokázala přestat omlouvat.

„Ani nevíte, jak jsme vděčné za vaši pomoc,“ děkovala právě paní domu.

Ruce se jí při řeči třásly tak mocně, že jí z krajkových manžet stříkaly kapky dešťové vody až na malého psíka, který seděl u nohou hraběnky Comstockové. Trochu to vypadalo, jako by se zvíře ocitlo na vlastním křtu.

„Kdybychom měly jinou možnost...“

„Počasí bývá nepředvídatelné,“ pokrčila hraběnka rameny. Byla to nehezka žena s věčným vystupováním, a přestože byla mladší než Abby, chovala se rozvážně jako žena dvakrát starší. Nezdálo se, že by

ji nějak znepokojovalo, že má vstupní halu zaneřáděnou od zmoklých cizinek, které se jí nečekaně zjevily u dveří rozhodnuté zneužít její pohostinnosti.

„Ale přijet do vašeho domu bez předchozího seznámení...“, namítala paní Prescotttová a stále předstírala zděšení, že se chystají vstoupit do hraběcího domu bez pozvání.

„Neznepokojujte se. I kdyby byl váš kočár v pořádku, považovala bych za nesmysl, kdybyste se v takové bouři vracely do vesnice, když jste měly můj dům na dohled,“ zavrtěla hlavou.

To nebyla pravda a byl to další důkaz hraběnčiny velkorysosti. Její panství se nacházelo téměř míli od místa na hlavní silnici, kde dámy zanechaly svou bryčku s polámanými koly. Odstavená na kraji silnice připomínala opilce opírajícího se o strom. Plahočením se po blátivé cestě k domu se s matkou důkladně promočily, a tak by rozhodně bývalo vhodnější zamířit zpět po silnici k nejbližšímu statku. Paní Prescotttová však zamířila k přepychovému panství stejně neomylně, jako když jehla kompasu hledá sever.

A tak byly tady.

„Vyrušily jsme vás z večírku,“ poznamenala ostýchavě Abbyina matka a vrhla slzami zamlžený pohled k zadní části domu, odkud se ozýval smích a hovor.

„Nemůžete pokračovat v cestě, dokud vám ve vesnici neopraví kočár a někdo nevyčistí silnici od popadaných větví. A to bude možné až po bouři,“ odvětila hraběnka. „Do té doby je tu jistě dost místa pro několik hostů navíc.“

To byla pravděpodobně pravda. Abby si panský dům prohlédla jen zběžně, když k němu s matkou běžely s kapucemi hluboko staženými do tváří, aby

se chránily před prudkým lijákem, ale zdál se jí až směšně velký. Vypadal, že má víc křídel a pokojů, než by dokázala zaplnit i ta nejpočetnější společnost.

„Jestli tedy opravdu nebudeme na obtíž...“ zaváhala paní Prescottová, už na první pohled více než ochotná nechat se přemluvit.

„Pošlu sloužící pro vaše zavazadla a služebná vás odvede do vašich pokojů. Nicméně...“ Hraběnka se odmlčela. Na rtech jí zahrál nepatrný úsměv. Jako by jim to, co se jim právě chystala říct, mělo vrátit všechny nepříjemnosti, které jí svým příchodem způsobily. „Považuji za nutné vás upozornit, že mezi mými hosty je také vévoda Danforth.“

Po tomto oznámení matce povolily nervy a rty se jí zachvěly v jednoznačné předzvěsti odpovědi, která by mohla být až příliš upřímná a trapnější než její předchozí vodopád rozechvělých omluv. Abby ji popadla za ruku a prudce ji od hraběnky odtáhla dřív, než stihla promluvit. Postoupila kupředu, takže ji teď měla za zády.

Při představě, že se znovu setká s vévodou, se cítila hůř než její matka, ale nehodlala se zhroutit ve vstupní hale cizí šlechtičny a dát tak celému domu najevo své emoce.

„Děkuji, že jste nás informovala, madam. Udělám, co bude v mých silách, abych zabránila nepříjemnostem,“ usmála se na lady Comstockovou.

„Já také,“ opětovala jí úsměv hraběnka. „Jak už jsem řekla, je to velmi rozlehlý dům.“

Ne dost rozlehlý.

Abby věděla, že dřív nebo později se bude muset následkům svého jednání postavit, ale předpokládala, že až ta chvíle nastane, bude mít dost času na to, aby setkání s vévodou proběhlo důstojně. Nečekala, že na něj narazí bez varování a nebude moci utéct.

„Upravím podle toho zasedací pořádek. Nemusíte mluvit, pokud si to nebudete přát. Ani se účastnit čehokoli, kde bude nutná blízkost jednoho člověka k druhému.“ Hraběnka mávla rukou, aby naznačila bezvýznamnost problému. Pak zvážněla. „Ostatní hosté však budou pravděpodobně nastalou situaci komentovat.“

Za Abbyinými zády se ozval kňouravý zvuk, na který hraběncin psík zareagoval podrážděným vyštěknutím.

„Mám dojem, že co se pomluv týče, horší už to být nemůže,“ řekla Abby smířeně a sáhla do rukávu pro náhradní kapesník, který si schovávala pro matku. Obrátila se, nabídla jí ho a přidala k němu varovný pohled, aby paní Prescottové připomněla, že svým rozčilením celou situaci jen zhoršuje. Pak se s úsměvem obrátila zpět k hraběnce.

„Budeme v pořádku. A ještě jednou vám děkujeme za pomoc.“

Lady Comstocková přikývla a sáhla po nedalekém zvonku. „Po horkém nápoji a v suchém oblečení se budete cítit lépe. Večere je v osm hodin a já nechci, abyste ji zmeškaly.“

Přišla služebná, aby je odvedla do jejich pokojů. Vystoupaly po schodišti do prvního patra, kolem hlavního křídla pokojů pro hosty až do slabě osvětlené chodby s prochozeným kobercem a vybledlými tapetami. Matka vrhla toužebný pohled přes rameno na novější – a zjevně dle jejího mínění i mnohem hezčí – pokoje v přední části domu.

„Jsem si jistá, že i ty naše budou krásné,“ zašepkala Abby, která před služebnou nechtěla vypadat nevděčně.

„Na tom nezáleží,“ teatrálně si povzdechla její

matka. „Nebudeme mít příležitost porovnat naše ubytování s ostatními hosty, protože se s nimi vůbec nesetkáme. Jsem si jistá, že navzdory tomu, co hraběnka říkala, budeme muset jít v pokoji.“

Služebná otevřela dveře prvního pokoje a paní Prescottová se zastavila na prahu jako můra uvězněná světlem lustru. Abby bez váhání vešla dovnitř a usmála se na služebnou.

„Krásný pokoj. Prosím, poděkujte ještě jednou hraběnce za její velkorysost.“

Myslela svá slova vážně. Ačkoli místnost jistě nepatřila k nejkrásnějším v domě, voněla čistým ložním prádlem a modré hedvábí na stěnách i těžké damaškové závěsy na postelích byly beze skvrn a prachu.

Věnovala matce pohled, o němž doufala, že je významný. „A předpokládám, že druhý pokoj je hned vedle.“

Starší žena zmizela za služebnou, aby za několik okamžiků přišla zpět spojovacími dveřmi. Než je za ní Abby zavřela, ujistila se, že služebná odešla. Při pohledu do matčiny tváře jí bylo jasné, že příval slz vystřídá obviňování a nechtěla, aby jejich rozhovor vyslechl někdo cizí.

„Neříkala jsem ti přinejmenším stokrát, že se nám tvé špatné chování vrátí? Teď, když se nám konečně naskytla vhodná příležitost k návratu do společnosti, nás odsunuli do zadní části domu a drží nás daleko od ostatních hostů, jako bychom byly malomocné.“

Abby si povzdechla, zavřela oči a snažila se nemyšlet na to, co je asi čeká, až opět sejdou dolů. Už jen z představy, že znovu spatří vévodu, ji začínala bolet hlava.

Na rozdíl od rozčilené matky to však bylo něco, s čím nemohla dopředu nic udělat. Teď bylo třeba

uklidnit paní Prescottovou, jinak se bude muset vy-
pořádávat se dvěma scénami namísto jedné.

Znovu otevřela oči a vykouzila svůj nejtrpělivější
úsměv.

„Tyto pokoje jsme dostaly, protože v těch nejho-
nosnějších se ubytovali hosté, které lady Comstocko-
vá pozvala do svého domu, mami. Vůbec bychom tu
nebyly, kdybys neignorovala mou žádost, abychom se
vrátily domů, když se zhoršilo počasí. Trvala jsi na
tom, že musíme pokračovat do Londýna. Teď jsme
v pasti a musíme z toho vytěžit co nejvíc.“

„Kdybys ses neodmítla vdát za vévodu Danfortha,
mohly jsme být mezi pozvanými.“

Na tom bylo něco pravdy. Kdyby si však vévodu
vzala, jak si mnozí přáli, udělala by radost všem kro-
mě sebe – a po letech, kdy upřednostňovala potřeby
rodiny před svými vlastními, to nedokázala udělat.

„Inu, zdá se, že hraběnka Comstocková je ochotná
mi v tomto ohledu odpustit. Snad se to jednou podaří
i tobě.“ Posadila se k toaletnímu stolku, sundala si
promočený klobouček a začala si z účesu vytahovat
vlásenky, aby si mohla vysušit vlasy. „Já prozatím
udělám to, oč nás žádala. Připravím se k večeři. Ne-
mám v úmyslu schovávat se v pokoji, abych se vyhnu-
la nějakému muži.“

Když teď byli pod jednou střechou, pochybovala,
že by se jí nepříjemné setkání podařilo oddálit o je-
den, nanejvýš dva dny. Bude jednodušší mít to rychle
za sebou.

„Copak ty se opravdu ani trochu nestydíš?“

„Nemám se zač stydět. Já nejsem ta, kdo cestuje po
Anglii s milenkou.“

„Nebuď směšná,“ zamračila se paní Prescottová.
„To bys přece nemohla, protože jsi dáma.“

Abby si znovu povzdechla. „Jako obvykle ti uniká jádro věci.“

„Já bych ji ignorovala,“ opáčila paní Prescottová. „A stejně by se měla zachovat každá slušně vychovaná mladá dívka, kdyby dostala příležitost provdat se za muže takového formátu.“

„Mrzí mě, že jsem tě zklamala,“ odvětila Abby. „Navzdory vší snaze o opak jsi ze mě asi přece jen vychovala neomalenou divošku.“

Naštěstí nečekala, že se s ní matka začne přít. Byla by zklamaná.

„Věděla jsem, že máme v domě příliš mnoho knih. Ale tvůj otec trval na tom, že se musíš vzdělávat. A teď... Podívej se na sebe.“

Abigail se na svůj odraz v zrcadle usmála.

„Navzdory dešti mi to dnes sluší, děkuji.“

„Víš, že tak jsem to nemyslela,“ rozhořčila se její matka.

„Jsem, jaká jsem,“ prohlásila Abby, ačkoli v hloubi duše ji tato skutečnost frustrovala snad víc než její rodiče. Život by byl mnohem jednodušší, kdyby byla hloupá, poslušná a nevzdělaná. „Když jsem se s Danforthovou milenkou nedokázala smířit před svatbou, bylo by to mnohem těžší po ní. Všechny jsem nás zachránila před otřesnou budoucností plnou slz a manželského neštěstí.“

Ve skutečnosti to však nebylo nic víc než protahování agónie. Navzdory matčinu přesvědčení, že se neumí stydět, ji ve chvíli, kdy se dozvěděla o Danforthově přítomnosti v domě, zaplavily příliš velké rozpaky na to, aby se hraběnky zeptala, zda přijel sám, nebo s sebou přivezl i lady Beverlyovou. Za několik desítek minut bude čelit své nejhorší noční můře. Bude sdílet stůl se dvěma lidmi v Anglii, které už nikdy nechtěla vidět.

Při tom pomyšlení se jí sevřel žaludek. Snad se bude moct omluvit dřív, protože pochybovala, že dokáže sníst jediné sousto.

„Víc než budoucnost mi dělá starosti minulost. Měla by ses mu omluvit za potíže, které jsi mu způsobila. To je to nejmenší, co pro něj můžeš udělat,“ řekla matka s prosbou v hlase.

„Nemám se za co omlouvat,“ opáčila Abby tvrdohlavě, a ignorovala při tom skutečnost, že existovaly desítky mnohem méně trapných způsobů, jak dát věvodovi košem. Ona se ho však rozhodla zesměšnit. „Dáma má právo změnit názor.“

Dobře však věděla, že si zaslouží každý trest, který jí hodlá společnost uložit, a cítila se proto o to hůř. Neměla však v úmyslu dát to na sobě znát.

„Pokusím se mu vyhýbat, abych celou situaci ještě nezhoršila,“ slíbila sladce. Pocítila osten rozhořčení, že ji matka svým umíněným rozhodnutím uchýlit se sem místo do vesnice dostala do tak nepříjemné situace. „Protože jsi nepochybně doufala, že když sem vtrhneme, najdeme mi manžela, začnu házet očkem po prvním chlapovi, kterého v přízemí uvidím,“ dodala zlomyslně. „Danforth si pak může nechat svou milenkou a já se budu starat o domácnost někomu jinému. Do rána bude celá tahle trapná situace minulostí,“ zakončila rozjařeně.

V té chvíli se její matce začaly třást rty, což bylo znamením, že krátký projev pobouřené odvahy paní Prescottové skončil. „Abigail Prescottová, nebudeš s nikým flirtovat před očima muže, kterého jsi zavrhl. Jestli mě znovu ponížíš, nevím, co si počnu.“

Abby vstala. Paní Prescottová měla pláč na krajíčku a pokud bude příčinou jejích slz ona, nebude o nic lepší než její otec. Přešla k matce, vzala ji za ruce a konejšivě je stiskla.

„Dělala jsem si legraci, mami. Bylo to kruté a mrzí mě to. Slibuji ti, že dokud budeme tady, budu se chovat jako skvěle vychovaná urozená dáma. Když jsem odmítla vzít si jednoho úplně cizího muže, slibuji ti, že nebudu flirtovat s žádným jiným.“

„Nebyl to cizí muž. Byl to *vévoda*. Zná ho celá Anglie,“ zanaříkala její matka, kterou ztráta zetě stále trápila. „Co víc jsi potřebovala vědět?“

„Co jiného bych mohla potřebovat vědět, než že má titul?“ opáčila Abby s ironickým úsměvem, který neměl na její matku pražádný vliv.

Odpovědí na její otázku bylo bezpočet. Jeho oblíbenou barvu. Zda dává k snídani přednost kávě, nebo čaji. Jestli má psa. Bylo sto věcí, které o něm chtěla vědět, a které se nedozvěděla. Tou vůbec nejdůležitější bylo, proč vlastně požádal o její ruku.

Abby všechny otázky zaplašila a pokusila se věnovat matce povzbudivý úsměv.

„Vzhledem k tomu, že se o mě během našich zásnub nijak zvlášť nezajímal a nesnažil se se mnou promluvit ani později, pochybuji, že vezme mou přítomnost tady na vědomí. Natož, aby mě sledoval po domě a hodnotil, jak se chovám. Jsem si jistá, že se obě budeme cítit lépe, když zazvoním na služebnou, aby nás svlékla z mokrých šatů a pomohla nám s převlékáním k večeři. Pak sejdeme dolů, seznámíme se s ostatními hosty a ty uvidíš, že to není tak hrozné, jak se obáváš.“

DRUHÁ KAPITOLA

Benedikt stál v nejlepším pokoji pro hosty na Comstock Manor a trpělivě čekal, až ho komorník oblékne k večeři. Když sem přijel, hrabě mu tvrdil, že se jedná o odpočinkové sídlo krále Jindřicha VIII.

Viděl už honosnější věci.

Až donedávna byl Comstock Američanem. Bylo dost dobře možné, že o domě ani o jeho minulých hostech nevěděl téměř nic a celou historku si vymyslel. Pohodlné však jeho sídlo bylo. Matrace v Benediktově posteli naštěstí nepatřila ke starožitnostem z období Tudorovců a spalo se mu na ní dobře.

„Bradu trochu výš, milosti.“

Vyhověl komorníkově prosbě a Gibbs mu začal upravovat nákrčník. Vtom se ozvalo jediné klepnutí na dveře, načež se jako obvykle otevřely a zavřely dřív, než dal návštěvě svolení ke vstupu. V zrcadle před sebou sledoval, jak Lenora přešla pokoj a pohodlně se položila do polštářů na jeho posteli.

„Neměla bys tu být,“ připomněl jí s povzdechem. „Obzvlášť ne ve dne, kdy by si toho mohl někdo všimnout.“

Místo odpovědi se zasmála hlubokým, hrdelním smíchem, který nutíval muže, aby se po ní otáčeli a pokoušeli se zakrýt skutečnost, že se jim povážlivě napnula látka na kalhotách.

On sám k němu byl po dvaadvaceti letech, kdy mu byl denně vystavován, lhostejný.

„*Mohl* všimnout? Drahoušku, postarala jsem se, aby si *všimli*. Budu mnohem raději, když si budou myslet, že jsem s tebou, než aby si uvědomili, co na podobných výletech opravdu dělám. Pochybuji, že by někteří z nich ten šok ustáli.“

Benedikt se sobě navzdory zasmál. Pohybem hlavy si vysloužil Gibbsovo otrávené zavrčení, načež komorník odhodil zkažený nákrčník a šel si do skříně pro nový. Benedikt využil té chvíle k tomu, aby se odvrátil od zrcadla a oslovil Lenoru přímo.

„Víš, že bych nikdy neodepřel útočiště dámě v neshodách, zvláště když je to má nejlepší a nejstarší přítelkyně. Ale jednoho dne by mohlo být zajímavé vyrazit na výlet, kde bych nemusel být poslední hrází mezi tebou a hanbou.“

Odpověděla mu ledabylým pokrčením ramen a neodolatelným úsměvem, a jako obvykle ji ani nenapadlo slíbit, že se polepší.

„Chci vědět, koho navštěvuješ, když předstíráš, že jsi se mnou?“

Zavrtěla hlavou. „Bude lepší, když to vědět nebudeš. Ale moje známost bude blednout ve srovnání se skandálem, který vypukne dnes u večeře.“

„Povídej,“ vyzval ji a dával pozor, aby se vůbec nepohnul, když mu Gibbs začal znovu upravovat nákrčník.

„Počasí je dnes stejně špatné jako včera, tedy jen o něco lepší než včera večer,“ pronesla Lenora. „Budeme všichni uvězněni uvnitř, dokud se bouře nepřezene, a to může trvat i několik dní.“

„Toho jsem si vědom. Mé pokoje mají okna.“ Pohlédl na skla, která právě drnčela pod nápořem krup o velikosti hrášku.